

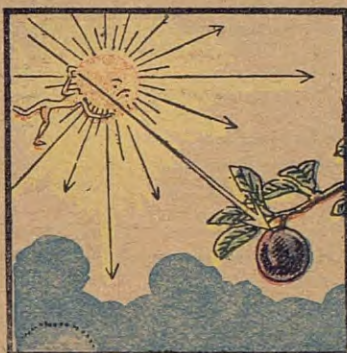
VIROLET

SUPLEMENT ILLUSTRAT D'EN PATUFET

LA PRUNA de Jules Renard en per Prud

Al'extrem de la branca penja una pruna que no vol caure, i això que, molsuda com una galta d'infant botós assonada i plena d'un suc feixuc, està continuament atreta vers la terra.

Amb agulles de foc el sol li fibla la pell, la rovella i li crema la cua tot el jorn. No vol despendre's.

El vent també l'ataca; comença embolcallant-la, amb la seva alenada l'amanyaga amb mala fe, i després, encarnisant-s'hi, bufa dessobre amb un esforç brusc. La pruna es gronxa seguint el bufarut, dòcil, bressolada i dormida.

Una tamborinada violent l'acribilla amb menudes pedretes fibladores. Les boletes es fonen com rosada i la pruna llueix i esguarda com un ull molt gros.

Una merla es posa damunt la branca amb saltirons secs, s'acosta a la pruna i li dirigeix, de lluny, prudencialment amb les ales preparades, cop de bec inútilment rectificats. A cada escomesa el branquilló es doblega, la pruna recula i fa que no.

Desafiarà la bufetada d'una canya llarga i potser fins i tot les escales que utilitzen els homes. Però ve't aquí que Bonamiga passa per aquell indret.

Veü la pruna, li dirigeix un somriure, es planta amb displiència, inclina el cap enrera i obre els llavis humits de llamiñera.

La pruna hi cau!

I Bonamiga que de res no dubta em diu, sense semblar meravellada, i amb la boca plena: — Ja veus, ha xedit al meu xol dexig.

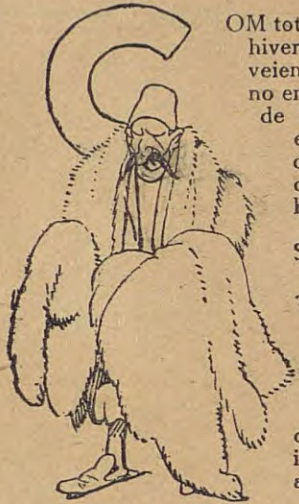

Però punida tantost culpable del pecat d'orgull, escup la pruna. A dintre hi havia un cuc!

Els perills d'un negoci pròsper

Dibuixos d'En CORNET

per ANGEL FERRAN

OM tots els hiverns, era aquell hivern un hivern d'un fred excepcional. No es veien més que abrics; tots aquells que no en tenien havien estat trobats morts de fred al girar d'una cantonada. Es extraordinari com els cadàvers. escullen per aparèixer, el girar d'una cantonada. Tots els policies ho saben. Cap d'ells no diu mai:

— Mira allà baix, què és allò? Sembla un cadàver.

I és que tots saben que els cadàvers no es presenten mai a vista d'ocell; tots es troben de sobte, entre cap i coll, i en girar una cantonada.

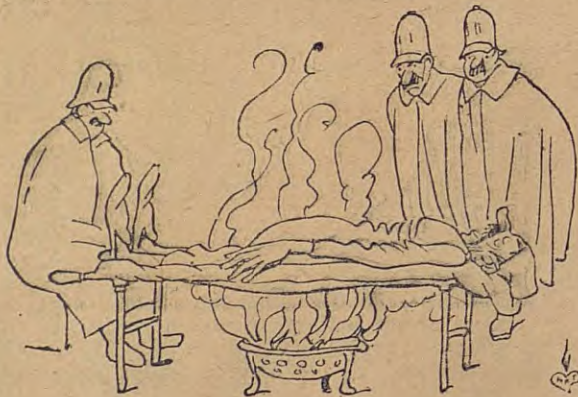
Així, aquell hivern que ens ocupa hi havia hagut gran liquidació d'abricos, i de pobres. D'uns i d'altres ens anem a ocupar en aquest tractadet.

En girar una cantonada, no pas la primera, la segona a mà dreta,

fou trobat, ja us ho podeu pensar, un cadàver, i, com podeu pensar, sense abric.

De primer, com tots els seus semblants, fou portat a la casa de socors, perquè no fos dit, on li fou aplicat un braçer per veure si reaccionava; però ja començava de fer una certa saborosa farum de costelles a la brasa que encara no havia dit aquesta boca és meva, i això que la oloreta era incitant.

Fou declarat mort de solemnitat, i un cop convicte i confés, es procedí al registre dels seus vestits

Quina no seria, però, la sorpresa de les autoritats en trobar-li a la butxaca, així com per descuid, la quantitat de quinze mil setcentes trenta cinc pessetes amb seixanta tres cèntims?

Les autoritats presents, els periodistes presents i els curiosos presents començaren de fer consideracions sobre les funestes i — diguem-ho — funerals conseqüències de l'avarícia quan es portà a temperatures extremades.

Tothom hi deia la seva, és a dir, la llur. Els que eten pares de família s'apuntaven el cas en els punys de la camisa per tal de guardar-ne l'exemple i fer-ne present als fills el dia de llur sant; els mestres d'estudi en confeccionaven una lliçió gratuïta i profitosa; els usurers somreien despectivament d'un despreci tan perjudicial dels bonics tants per cents mensuals que corren com llebres. En una paraula, totes les persones presents s'alegraven que una cosa semblant no els hagués succeït mai, almenys encara.

Les coses en aquest punt i tots els concurrents plens de tant bons propòsits, es començaren les gestions per identificar el mort, i anunciar-lo, per tal que la família podés pas-

sar a recollir-lo, car si no quedaria de propietat del que l'havia trobat.

Era un home d'uns trenta dos anys no ben complets, magre, bru, amb bigoti negre, decentment vestit, calçant babutxes i al cap un fes vermell, encara que una mica empal·lidit per la mort. Es a dir, un turc, o cosa semblant.

Quin era el drama — el drama turc, naturalment — que havia posat aquell home en situació de morir amb unes butxaques tan plenes? Era un misteri que durà molt poc, car encara no s'havien fet un centenar de conjectures, s'obrí la porta i un turquet bru, ferreny, que devia ésser fill del mort

— i així era, en efecte — perquè portava un fes i unes babutxes, amb aire de família, es precipità damunt del cadàver, l'abraçà, el palpà, l'escorcollà i, tot d'una, digué:

— Si no porta els quartos és que és viu.

— Quant hauria de dur? — li preguntà el jutge.

— Si portés dues centes pessetes, o més, seria mort com tots els morts, amb el fred que fa.

— En porta — contestà el jutge — quinze mil, ja veuràs; per no fer-ho tan llarg ho diré en xifres. En porta 15.735'63.

— Pessetes?

— Pessetes.

— 15.765'63! Pobre pare, és ben mort. — I es posà, aleshores a plorar.

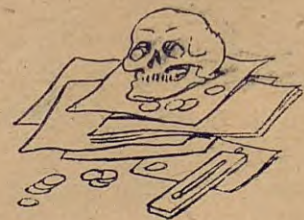
Un agutzil l'aconsolà i li donaren un antiespasmòdic. Un cop revingut fou interrogat, i s'expressà com segueix:

— Si no ens comprometen ho diré; no som turcs; poden ben creure'ns; però el negoci ens ho exigeix i els clients ho volen. El pare — i senyalà tristament la despulla humana — feia molts anys que venia catifes i pells pels cafès.

Això, i que el negoci no anava per ara massa bé li havia estovant bastant una bronquitis crònica que patia. Però la mala sort volgué que avui les coses i els negocis anessin bé. Ho ha venut tot; tot, fins la bufanda... i ja el veieu... 15.735'63!

Tothom cuità a oblidar un mal exemple que, en realitat, no era més que un incident de negoci.

ANGEL FERRAN

GESTES MERAVELLOSES D'EN PIUS GATIUS

Dibuixos de BECQUER

(Continuació)

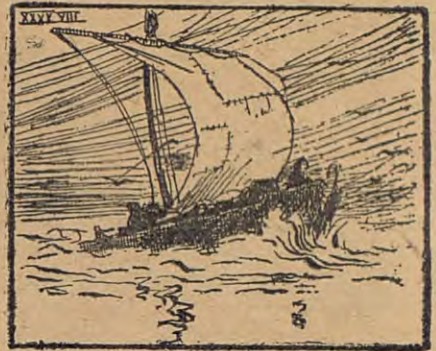
Text d'en CLOVIS EIMERIC

Quan oi que ja estaven pelats i nus els bandolers, ell correu a Raig de sol i li digué:
— Escolta bé el que et diré: estira tant com puguis la corda de l'àncora i deixa'm fer.
Anà a donar un tomb pel bosc i es reüní amb els bandolers. Els ensenyà tot formal una oració extravagant i plena de paraules sense sentit, fent-les repetir una col·la de vegades.
En arribar la nit, en Pius descolgà d'ama-

gat la roba dels bandolers i la portà a la seva barca, tornà cap a ells i els digué:
— Cap-buceu-vos tots a un plegat, digueu es oracions i torneu a eixir tots a l'hora. Així sereu immortals. A la una... A les dues... A les tres...
Mentre els bandolers es llençaven cegament a l'aigua, en Pius correu a la riba,

montà a la barca, desplegà les veles, prengué vent i singlà vers l'infinit.
Quan els cincents bandolers eixiren a flor d'aigua, cercaren amb els ulls a Pius, però no el veieren. Varen preguntar-se: — On és nostre capità nou?
Nedaren fins a la platja, pujaren al terraplè però no el trobaren. El cridaren; ell no va pas respondre. Anaren vers la riba, mes ja no hi

era en Pius i la seva barca tampoc. Aleshores varen donar-se compte de que en Pius els havia engranyat, i de que no tenien cap nau per perseguir als escàpols.
Els fou precis tallar una colla de troncs i fer un rai per a poder passar a terra ferma.

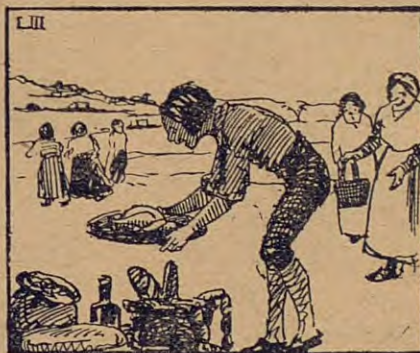
En Pius i la seva enamorada, filaven pel mar gran, a la ventura, portant en sa barca tots els béns dels cinc cents lladregots. Després de navegar un dia i una nit, varen arribar a la vista d'un poble. En Pius va suposar que fóra el lloc on devien viure les famílies dels bandolers, car no s'hi veia més que dones i infants.
Ancorà gosadament, i amb un tros de ferro ennegrit, començà enmig de l'arena a fer sig-

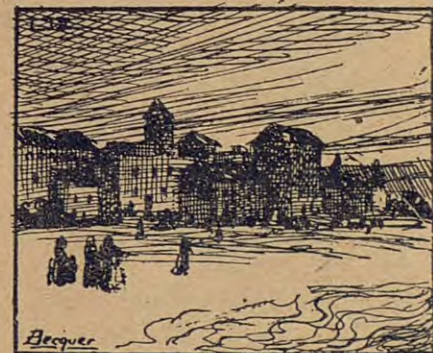
nes cabalístics, com si consultés la seva sort.
Les dones i els infants del bandolers varen creure que ell era un bruixot que tot ho endevinava. I li varen preguntar:
— Ens sabríeu dir per la virtut que semblen tenir, què s'han fet els nostres marits, els nostres pares? Fa temps que ens varen deixar i no sabem res d'ells.

— Es clar que sí; és la cosa més senzilla. No cal que em digueu res; en tinc prou en fer els meus calculs, alinear els signes i ho sabré tot. Bastarà que em porteu barretes d'or i argent, cuixetes de pollastre rostit, perdiuetes amb cols i calleu força, perquè jo pugui fer el meu fet.
Les mullers dels bandolers correueren a

ses cases per a comunicar la nova i recollir els queviures demanats, de manera que en Pius va recollir diners i menjar per qui sap-lo temps.
Aquest va agafar el ferro i féu la mina d'interrogar als esperits. En realitat, pensava només en el temps que els bandolers necessita-

rien per a retornar al poble. Per fi va dir a les dones:
— Vostres marits vindran tots junts demà al matí. Però un perill vos amenaça; a la nit, uns fantasmes nus i pelats vindran a aquest poble, i vo'dran entrar en vostres cases, fingint que son vostres marits o vostres pares, però amb l'intent d'encomanar-vos la verola. Cal que

(Continuarà)

EL PRINCEP BLANC

PER JOSEP MARIA FOLCH I TORRES AMB DIBUI:
XOS DE JOAN G-JUNCEDA

(Continuació)

— Senyors; oblideu aquest petit incident, que haurà ofert una ocasió de donar mostra de la gran estima en què tenim en aquesa Cort l'honor d'una paraula donada. — I dirigint-se a Faneló, afegí: — Segueix a n'aquest monstre i no el perdis de vista.

En Faneló es disposà a complir l'encàrrec amb tota fidelitat, com ho indiquen aquestes paraules que va pronunciar tot sortint al defora; — El qui em sembla que em perdrà de vista serà ell.

VII

El desencís

Bellamor no sabia pas el què es feia; fugint s'anava a ficar encara més a la boca del llop; sabent que el seu pare desitjava el compliment de la promesa, bé podria pensar que donaria a aquell monstre tota mena de facilitats per a que fos acomplida.

En abandonar el menjador no va parar fins al jardí de les

Roses; i en arribar-hi es tirà en un padris i s'hi posà a plorar amargament amb la cara entre els braços. Als pocs moments arribava el príncep; s'hi acostà tot ranquejant i restà parat davant d'ella contemplant-la amb gran amor i dolor.

— Quin dol en el meu cor — es digué, davant d'aquell desconsol — de tenir-la de fer sofrir així! — Poc a pocet anà acostant-s'hi, i veient que ella no se n'adonava li va dir amb infinita dolcesa: — Per què ploreu així, dolça princesa. — Mes, la princesa un cop més el rebutjà, esgarriada. — No, — li digué — fugiu del meu davant!

— Del davant us fugiré — respongué l'estrafet — però si-gueu bona amb aquest malhaurat que us implora. Sé que sóc horrible i repugnant; sé com deu revoltar-se la vostra ànima, sensible i delicada, només que en suposar que els vostres llavis hagin de posar-se en la meua cara monstruosa; però tingueu la caritat de fer aquest sacrifici; si no per acomplir la paraula donada, feu-lo com una almoina per l'amor de Déu.

— No... No... — va dir la princesa. — No podria. Fer-me tu la caritat d'anar-te'n, i t'ho recompensaré abundantment.

El príncep de cap manera la podia complaure, era tota la seva vida, la seva felicitat o la seva desgràcia que eren lligades en aquell moment i d'aquell moment depenien.

— De quin bon grat us complauria, princesa!... Però és la meua felicitat, la meua mateixa vida que va lligada a

aquesta abraçada i a aquest petó, que us demano per l'amor de Déu.

— No, no; — repetí Bellamor, decidida. — Mai no ho conseguiràs! Ja veig que no ets dolent i que no és un afany pervers el que et mou, però encara que volgués, mai no podria besar-te.

— Mai? — repetí el príncep, profundament decebut. — Mai? I és aquesta la vostra última paraula?... Així, per què la vull la vida?... I posant el cap entre les mans arrancà en un plor.

Bellamor se n'impresionà tota del plorar d'aquell estrefet. Sentint-lo sanglotar en el silenci que s'havia fet, el planyia i s'acusava del seu desdiment; ço va fer que sentís desitjos de mirar-se'l; primer ho féu de cua d'ull, després ja sense dissimular, i fins hi posava certa compassió en la mirada la princesa. Per últim, trencant el silenci, li va dir ingènua-ment:

— I llores? Tens llàgrimes, també?

— Sí, tinc llàgrimes; — respongué profundament apesarat el príncep — perquè per més crueltat em deixareu el cor a dins d'aquest cos horrible.

— Tens cor, doncs? — féu Bellamor amb la mateixa ingenuïtat.

— Es el meu turment tenir-ne.

La princesa restà tota pensativa. — Verament — es deia — que és un turment tenir-ne. També és aquest el meu dolor i el meu suplici, de tenir cor i no tenir esperança.

Bellamor havia anat alçant la veu en fer-se aqueixes reflexions, així és que les darreres paraules pogueren arribar a l'oïda de l'estrefet, el qual, veient per allí un cap a on poder agafar-se per a intentar un nou esforç, va dir-li:

— Oh, princesa, princesa! Sense esperança dieu?

— Sí; sense esperança. Que també sóc malhaurada jo, pobra de mí. Enganyós i oblidadís, el gentil galant que s'emportà l'amor primer del meu cor inexpert, no ha tornat més, ni res més d'ell he sapigut.

— Si jo pogués dir-li! — féu per a sí mateix el príncep. — Oh, princesa, princesa! — li digué en veu alta.

La princesa va creure que amb aquella confidència que li havia guanyat, no li reclamaria ja més la segona part del deute, per això li digué:

— Ja que tens cor, i ja que saps el meu dolor, bé et compadiràs de mí. Renuncia a la promesa que t'he fet. Torna'm la paraula i demana'm després el que vulguis; però vést-te'n de la meva vora. No afegeixis al meu sofrir l'enuig de la teva presència afrosal!

— El que em poguéssiu oferir, per molt que fos — li respongué el príncep — res no fóra, llevat del que us demano i que em vau prometre. I per molt que em dolgui, jo no podré lliurar-vos de la meva presència avorrible mentre no sigui complida la promesa que vau fer-me.

— Com? Que mai no et mouràs d'aquí, dius?

— Si me n'anés seria com renunciar a tota esperança.

— I voldràs encara menjar en el meu plat i beure en la meva copa?...

— La mateixa aversió que em teniu serà la meva força — li respongué confiat el príncep.

— Així no diguis que tens cor — digué Bellamor, tota desconsolada — car no tens compassió de mí i et complaus en aturmentar-me! Queda't, doncs, tant com vulguis, però aparta't del meu costat. Sento que arriben i em fa vergonya que et vegin a prop meu.

El príncep obeí sense dir paraula, i apartant-se de la princesa va anar a jeure a un recó i es posà a plorar en silenci; mes al cap de poca estona, batut per les emocions que havia experimentat aquell dia, s'adormí profundament.

La princesa, en lo més íntim del seu ésser, se n'avergonyia de la seva conducta envers aquell infelí; les paraules del seu pare fént-li veure que era abans de comprometre's

que havia de veure les dificultats, i no a l'hora de complir el tracte, no se les havia pogut treure del cap i l'acusaven continuament. Així fou com la presència de Gaudinià que en aquells moments aparegué al jardí, no li desplaugué, car ell era prest a dissimular-li el mancament, i així fou també com Bellamor s'hi va espontaniejar dient-li lo que li mancava de complir en el tracte.

Veient-la tan trasbalsada per l'escena que acabava de passar, Gaudinià s'atansà a la francesa, i li va dir:

— Perdoneu, princesa. Us n'heu pogut alliberar a l'últim de la presència d'aquell monstre?

— No! — respongué aquesta. — No vol deixar-me. S'obstina en no moure's d'aquí fins que tota la promesa sigui complida.

— Però no li heu complida ja?

— No, el que heu vist no ha sigut més que el començament del que li he promès, i és la resta el que jo no em veig amb cor de complir, perquè mai, mai no podria abraçar ni besar una cosa així.

— Això pretén el miserable? — digué indignat Gaudinià.

— Això — repetí Bellamor. — I Déu nos en guard que el meu pare ho arribés a saber, perquè voldria que també ho complís, i jo em moriria només que d'intentar-ho.

Gaudinià va creure haver arribat el moment d'escometre la plaça que tenia assetjada, venent a Bellamor el servei de lliurar-la d'aquell monstre a canvi d'una promesa de casament. I sense pensar-s'hi més i sense velar les seves intencions, li va dir:

— Escolteu, princesa: No cal que us digui l'afany que us tinc d'esser-vos agradós, perquè tot ho faria per tal de poder tornar al meu palau portant-vos per esposa. Quin triomf per a mí, en mig dels cortisans que creuen que refusareu el meu amor.

(Contin. arà)

Gran concurs de Quartetes il·lustrades

N.º 701 — JOAQUIM BARTOLÍ

Un esport que molt m'agrada és anar tots els matins a donar una passejada per parcs públics i jardins.

N.º 702 — JOSEP VILELLA

Afició al futbol tinc per ésser el joc actual i jugo en un primer tim d'un club professional.

N.º 703 — JOAN COMES

A mi m'agrada ser metge doncs cada persona que toco sigui en Pep o sigui en Coco a tots els cargo lo el fetge.

N.º 704 — SALVADOR CODINA

Ésser aviador jo voldria i a fora me n'aniria a enlairar i així cap pagès hi hauria que un ase no hagués vist volar.

N.º 705 — CARLES PERAIRE

Al Tibidabo m'agrada anar-hi a passar la nit, molts encara prefereixen passar-la tranquils al lit.

N.º 706 — JOSEP M.º CARRERES

M'agrada ser dibuixant poder traslladar al paper el raig d'inspiració meua i guanyar el «Baby Pathé».

N.º 707 — JOSEP RUBIRALTA

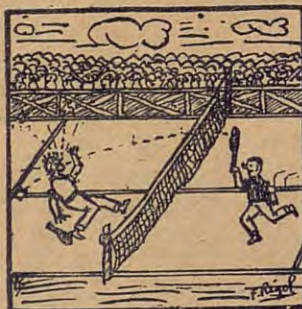
Per passar un bon ratet he comprat el VIROLET i el lleigeixo en el jardí segut en un balanci.

N.º 708 — RAMON ROSANES

A mi m'agrada el futbol i així passo l'estona badant com l'Espanyol juga contra el Barcelona.

N.º 709 — FRANCESC RIGOL

Mon predilec, e es el «tennis» si bé s'hi pot prendre mal o si no, mi in formal, el cas d'en Palau Ximenis.

N.º 710 — FACUNDO CUNILLERA

M'agrada molt passejar pel parc de Barcelona perquè passo un bon ratet dant cacauets a les mones.

N.º 711 — XAVIER PUIGCERCOS

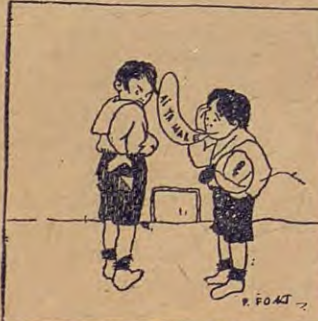
A mi lo que més m'agrada i hi passo molt bons ratets és jugar amb el «Mecano» fent grues, camions i trens.

N.º 712 — RAMON PUJADES

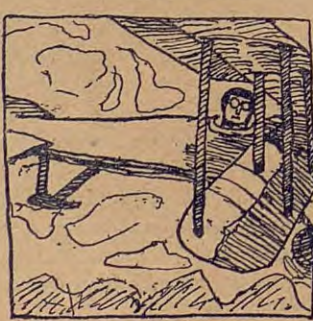
Tantes coses fer voldria que no sé quina escollir encara que potser seria ço que vingués bé per mi.

N.º 713 — FRANCESC FONT

Del meu cor encén la flama el futbol, per sa i distret, car fa braços i fa cames i fa gana i fins fa... set.

N.º 714 — IGNASI BOSCH

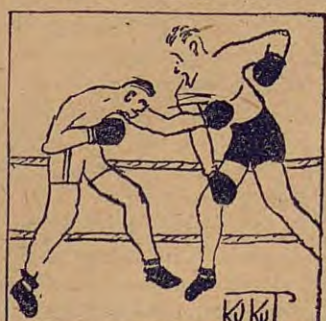
Aré vaig en aeroplà puix és la meua afició poder pels aires volar sense cap preocupació.

N.º 715 — ANTONI COMAS

A mi m'agrada escriure i especialment al VIROLET per a veure si puc treure el premi que ens han ofert.

N.º 716 — JOAN MATEU

M'agrada boxejar donà opercuts i directes però tot té els seus defectes car et pots desencolar.

UN RETALLET DE CADA COSA

JEROGLIFIC

i i en d u d molts
se g men G nels gols.

CONTRA L'ALCOHOLISME

L'alcoholisme extn les seves gra- pes.

A l'Extrem Orient principalment, on l'alcohol i el rom són a uns preus tal volta massa reduïts, el nombre dels alcohòlics augmenta amb una deplorable rapidesa.

Gran nombre de coolis xinesos, no podent fumar l'opi, que és molt escàs i car, l'han reemplaçat pel rom o el chum-chum (aigua-de-vida d'arròs).

El rajah de Malangor, un petit Estat de la Birmània, sota el protectorat britànic, s'ha cansat d'aquest estat de coses. No ha gosat a suprimir l'alcohol, ço que hauria perjudicat notablement les seves finances, però ha ordenat que damunt de cada botella contenint rom, chum-chum o algun altre líquid espirituós, s'hi posi una etiqueta en la qual hi hi hauran impreses un cap de mort

i dues tibies, afegint-hi unes lletres que diran: «Verinós».

Malauradament, és fàcil que aquesta etiqueta no sigui suficient per a persuadir als birmans de què beguin aigua.

ES GAIRE ANTIC L'ORIGEN DE L'ESCURADENTS?

Els romans ja conegueren l'ús de l'escuradents i les elegants del segle d'August en tenien en la seva capsula de toilette. Eren fets amb punxes d'erissó, de fusta o de ploma. Un epigrama de Marcial diu que les dones qui se'n serveixen amb més ostentació són les que en tenen menys necessitat.

A França, hom atribueix l'introducció de l'escuradents a Antoni Pérez, ministre espanyol, acullit per Enric IV després del seu desterro, però l'exiliat no féu més que donar popularitat a un instrument familiar. Era de bon to mostrar-se entre les amistats armat d'aquest accessori, un xic indiscret, salvant excepcions.

L'escuradents de l'almirall Coligny, mort vint anys abans de l'arribada d'Antoni Pérez, fou cèlebre, i hom tenia la costum de dir: «Déu em lliuri de l'escuradents de l'almirall!» Aquest senyor, segons Brantôme, en duia sempre un «a la boca, o sobre l'orella, o enganxat a la barba».

A l'any 1560, els comptes de l'argenteria del rei Francesc II fan menció

de dos escuradent d'argent dins d'un estoig del mateix metall, d'estil morisc, ornats amb dues F. coronades; d'un altre lligat amb un escuraorelles dins d'un estoig d'or, enriquit de coronnes esmaltades en vermell i blanc.

EL DIBUIX REVELADOR

Unir els punts per ordre de numeració, sempre en línia recta obtindreu un dibuix insospitat.

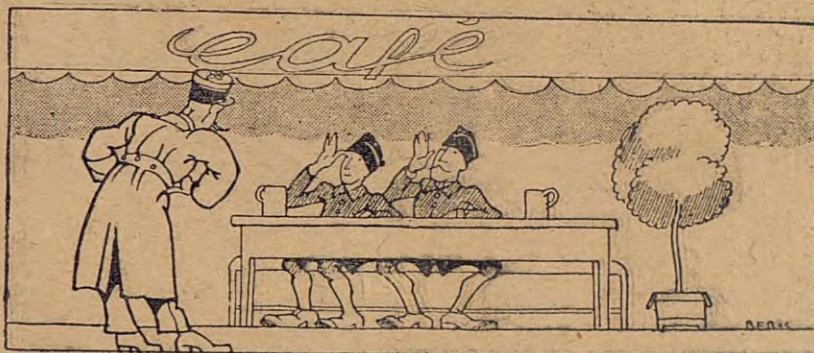
LLETRES ESCAMPADES

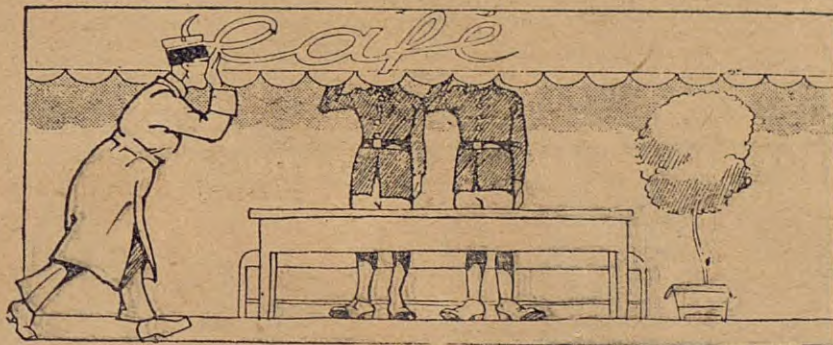
Amb aquestes lletres, formar el nom d'un poble de Catalunya.

L'EXTENSIÓ DE L'UNIVERS

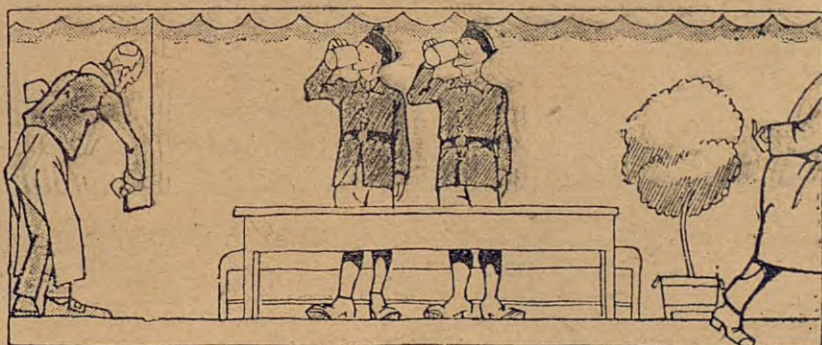
Si nosaltres preniem un tren exprés, llençat dins l'espai a la velocitat de 80 quilòmetres per hora i marxant en línia recta sense parar mai ni relentir, ens caldrien 75 milions d'anys per arribar a l'estrella més propera.

L'oficial: — De quant ençà, hom no s'aixeca per salutar a un superior...

A l'endemà. L'oficial: Amb Déu siau!...

Ço que l'oficial havia pres per un salut.

(De Le Pé.e-Méle)

L'eixerit i valent sastret. - II

Conte de Grimm amb ninots per D'IVORI

El gegant no sabia que dir. Va agafar un altre roc i el va tirar enlaire, que no se'l veia i digué: A veure si fas com jo! — Ha estat ben tirat, però ha caigut. El que jo tiraré no caurà. I treient l'ocell del sarró, el va engegar. La bestiola, va arrencar el vol, i es perdé per l'espai. — Què me'n dius ara, company? — Molt bé — digué el gegant. — Ara vuli veure si carregues tant de pes com jo.

I el va conduir davant d'una gran alzina que estava tombada a terra. — Si de debò tens força, és precis que m'ajudis a aixeca aquest arbre. — Amb molt de gust — digué l'homenet. — Carrega't el tronc a les espatlles i jo em carregaré les branques, que és el més pesat. — El gegant s'hi avingué, però el sastret es va seure al damunt de les branques, de manera que el gegant — qui no podia mirar enrera — portava tot el pes de l'arbre i per torna el sastret.

El gegant, no podent resistir més, va cridar: — El deixo a terra. — El sastret saltà, i fent com qui havia portat la copa, agafat fortament exclamà: — Ets molt dèbil per ésser tan alt! — Continuaren el camí i en passar per davant d'un cirerer, agafà la copa de l'arbre i jaient-la a ran de terra, la deixà que l'agafés el sastret i pogués menjar cireres. Però com no podia aguantar-la, així que el gegant deixà anar l'arbre, el féu saltar pel damunt.

No tens força per torçar aquest arbre? — No es tracta de forces — va dir el sastret. — Què fóra això per un home que n'ha matat set d'un sol bolet? He saltat per damunt perquè allà baix hi ha uns caçadors que tiren als esbarzers. Fes-ho tu. — El gegant va provar, i en saltar s'enganxà en les branques que. Així va quedà amb aventatge el sastret. — Ja que ets un xicot tan valent, es precis que vinguis a la nostra cova.

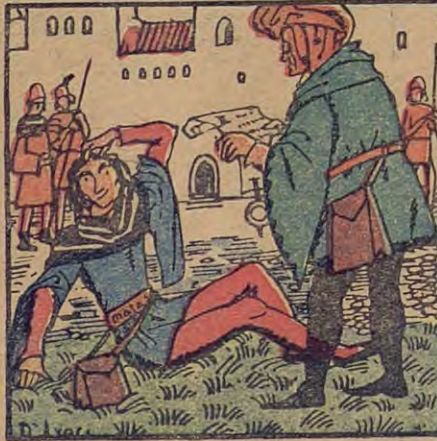
El sastret, amb ben fingida satisfacció, féu veure que li agradava molt anar-hi. Quan varen arribar, va veure els gegants menjant-se un bou a l'ast cadascú. El gegant va mostrar-li un llit immens i li va dir que s'hi adormís, però com que era tan gran, ell va encongir-se en un recó de coixí. A mitja nit, creient el gegant que dormia com un soc, va agafar una barra de ferro i donà tal cop al centre del llit que cregué

haver mort a l'homenet. Els gegants es llevaren i varen anar al bosc. S'havien ja oblidat del sastret, quan, de sobte, el veieren sortir de la cova amb cara de pasqües. Plens de por i tement que es vengés, fugiren. El sastret continuà el viatge i després de caminar molt va arribar al jardí d'un palau i com que estava un xic cansat, es va adormir. Als que passaven els cridà l'atenció el lleterret del cinturó:

Mata set d'un sol bolet. — Ah! — exclamen. — Què vindrà a fer aquí aquest llamp de la guerra, en el si de la pau que disfrutem? Deu ésser un senyor molt poderós. — I anaren a donar-ne part al rei, dient-li que si mai tenien una guerra fóra un gran amic i aliat, per ço que valia la pena de conquerir-li la voluntat. Va agradar al rei aquest consell i envià un dels seus cortisans per oferir-li un bon càrrec al seu servei.

L'enviat esperà que es despertés i quan va obrir els ulls i va començar d'estirar-se, li abocà l'encàrrec del rei. — Per això he vingut — va dir el sastret. — Estic disposat a entrar al servei del rei. — Se'l va rebre amb tota classe d'honors i li donaren una habitació en el palau.

— Si tenim raons amb ell, es llençarà sobre nosaltres i en mata set d'un sol bolet. — I començaren a conspirar i presentaren al rei la dimissió de tots ells. — No podem seguir — digueren — al costat d'un home que en tomba set d'un sol bolet. — El rei, en veure's abandonat dels servidors, volgué desempellegar-se del sastret, però la por de que el destronés va poder mes que el conflicte plantejat.